

Поглавље прво

ЈОШ ЈЕДАН ПОЗИВ

Тајна није тајна ако је не знају барем две особе. А опет, најтеже је тајну чувати од самога себе. И тако, године пролазе, време неумитно тече, а тајне бивају подељене, верно чуване или, пак, однесене у гроб.

Мени је једна обележила живот. Не могу рећи да га је и променила јер живим врло нормалним животом, имам породицу, добар посао. Али... Имам и тајну коју морам поделити с неким да би се духови који олујно бесне у мени барем мало примирили. Неко би то можда урадио другачије, али књига је мој најбољи начин комуникације. Ако ништа друго, дуготрајна је у овим прљавим, дифузним временима када је све кратког даха.

Прошло је тринаест година од смрти господина Академика, чије име ни сада нећу открити. Нека то буде тајна коју ћу однети у гроб. Његова величанствена прича и даље живи преко мене и књиге, али одговори на многа питања и даље су тамо негде, у бескрајној магли коју неки зову животом. Не бих да дужим и филозофирам, прећи ћу одмах на ствар. Опет је све почело једним крајње неочекиваним, ненајављеним позивом, и то у тренутку када сам већ почео да губим наду. Не кажу без разлога да она последња умире.

Ја сам последњи Перунов хроничар. Да, признајем. Знам све о заборављеној легенди древне Соробије, о подвигу младог дивљанског ратника чије име беше Звездан. Древне словенске реликвије које сам пронашао у Ђавољој вароши леже на сигурном, као сведоци да је Академик говорио истину. Али... Увек има неко али, зар не? Сваки пут када помислим на крхотине легендарног Звездановог мача, сигуран сам да је Морана покушала да се освети за смрт свог копилета. Ако јесте тако, онда прича није готова, а Академик ми не може помоћи јер лежи мртав изнад манастира Светог Димитрија у Дивљанама. Покушавао сам на разне начине да разрешим дилеме које су кроз све ове године прерасле у ноћне море, трагао за Академиковим сарадницима Корнелијем и Анжелином, копао по библиотекама не бих ли нашао било какав траг... Ништа. Све је било узалуд. Све до тог судбоносног дана када је зазвонио телефон.

Ђерка ми беше у школи, жена на послу, а ја на одмору. Читао сам новине у дневној соби, тражећи нешто за шта би се могло рећи да представља новост. Таман када сам стигао до укрштених речи и машио се за оловку, до ушију ми је допрло зврндање телефона који је стајао на ципеларнику.

Јавио сам се и чуо с друге стране непознат мушки глас. Имао је призивак нечег мистичног. Можда због акцента за који сам помислио да је бугарски или можда македонски. Касније ћу увидети да сам се преварио.

„Опростите, да ли сам добио стан... од господин *џисац*?”

„Да, ја сам”, одговорих кратко, „Извол’те.”

После кратке паузе, глас је наставио: „Имате моје поштовање. Зовем вас у вези, па... овај, одакле да почнем?”

Опет ови секташи, помислио сам. Ако сад почне да ми прича о смаку свету, почастићу га с неколико пробраних *нишилијских* псовки које сам покупио од пензионера на стадиону.

„Од почетка”, процедих.

„Ах, да. У праву сте. Познавали сте један мој добар пријатељ, ако се не варам. Хтедох да вас пропитам нешто у вези с њим.”

Ау, ово је још горе. Неки дедин ортак из војске, пуковник у пензији, главу дајем. Сад ће да ме дави како су они некад лепо живели, јурили женске, посећивали најбоље кафане и паметно трошили паре. Ти су гори од четири јахача апокалипсе и комуналне полиције заједно.

„Да, реците. Ко би то могао да буде?”, питао сам и сео на столицу поред ципеларника. Погледао сам на сат. Било је тачно подне.

„Ја га познајем по правом имену, господине, али ви... Верујем да га ви знате као Академика. Само као Академика.”

Умало се нисам стропоштао са столице. Скочио сам као опарен и одјурио у дневну собу. Брзо сам укључио диктафон на мобилном, а интерфон на фиксном и сео. Стари штос из детективских филмова. Покушао сам да се приберем, а глас с друге стране се поново огласио: „Да ли сте ту?”

„Да, јесам. Јесам, ту сам. Познавао сам господина Академика. У ствари, верујем да сам један од последњих људи који су га видели живог. Знате, он је умро пре тринаест година...”

„Знам. Нажалост, године су учиниле своје. Оставио ми је нешто, тако ми је бар рекао, један дан пре него што је преминуо.”

„А шта то?”, упитах помало нељубазно те се угризах за усну.

„Како да кажем... Оставио ми је *вас*.”

Како мене?! Нисам најбоље разумео тог чудног човека, те сам му то и рекао.

„Поуздано знам да вам је Академик испричао једну причу. Је ли тако?”

„Коју причу?”, направих се блесав. Можда је у питању била завера људи који би реликвије желели за себе. Морао сам да будем опрезан.

„Причу коју је само он знао, ето коју. Мене је, видите, замолио, да вам испричам њен наставак.”

„Како да вам верујем?”, питао сам као из топа, не желећи уопште да околишам.

„Можете да ми верујете, јер и сам припадам реду *Перунових хроничара*, баш као и ви.” То је била лаж, Академик је био последњи, сада сам то ја. Хтедох то да му кажем, али он беше бржи. „Овде, где ја живим, такође од давнина постоји исти ред као ту код вас, у Србији. Морате да дођете код мене како бих испунио обећано. Ни сам нисам више тако млад да бих долазио у Ниш. Пут би ме можда убио.”

„А где то код вас?”, питао сам и не слутећи шта ћу чути.

„У Новгород, драги мој. Новгород, Русија.”

* * *

У даљем разговору дошао сам до закључка да у питању није никаква двострука игра, човек ми је рекао лозинку мојег, тј. нашег реда и уредно се представио. Дадох број жиро рачуна да би ми Академиков пријатељ уплатио новац за авионску карту до Санкт Петербурга и договорисмо се да за Београд кренем већ прекосутра.

Сада смо и разговор и ја били готови. Лежао сам на тропеду и пиљио у плафон, размишљајући о изненадном позиву и ономе што ће се због њега десити.

Путоваћу за Русију, бог ме видео. У Велики Новгород. Нисам експерт за географију, али знам да постоји још један такав град, Нижњи, ако се не варам. На интернету сам нашао да је моја будућа дестинација некада представљала центар Русије, да је пуна историјских знаменитости, баш као и мој Ниш, да лежи на обалама реке Волхов и да има величанствену тврђаву. Морам да признам да сам био веома узбуђен. Осећао сам се као лик из неког од романа Жила Верна.

Међутим, био сам и забринут. Требало је све то саопштити жени, а не открити превише. Зашто да сама себи поставља питања на које јој не могу дати прецизне одговоре? Знала је она неке делове моје тајне, али је због књиге убедила саму себе да је у питању само моја бујна машта, ништа више.

Чекај. То је то. Ето га, дошло је само од себе. Рећу ћу јој да морам у Русију код извесног професора етнологије да бих покупио неке информације за свој нови роман, који већ дуго чека да буде написан. Можда успут, наводно, потражим и издавача за руско тржиште. То јесу лажи, али милосрдне, тешио сам себе. Не желим да свој терет пребацујем на своје ближње. Мој брат Владимир зна тек нешто више од моје супруге, али и њега ћу поштедети овога пута. Између осталог, ни сам не знам шта ме све чека. Ипак, Академик ми је све време био у мислима, иако то можда нисам желео...

* * *

Лепо је то када ти се укаже прилика да негде одеш, а још је лепше када имаш због кога да се вратиш. Зато сам увек говорио да сам богат човек.

Опроштај беше тежи него сам пут до Београда, чекање на аеродрому и укрцавање у авион. Изљубио сам моје цурице и кренуо. Аутобусом до Београда, таксијем до аеродрома,

пешака до терминала и ето ме на седишту. Био сам нестрпљив и уморан од оних питања које људи сами себи постављају у таквим или сличним ситуацијама. Када је, напoкoн, авион полетео, заборавио сам на све и само једно питање ми се, попут досадне муве, врзмало по мислима: „Ко ли је мој нови *īoсīoдин Академик?*”

